

войникъ се падна тежкия жребий да влѣзе въ борба и съ своитѣ съюзници, за да защити отечественитѣ права и плодовѣтъ си отъ победата, които явно му се оспорваха.

На 22-и май Полкътъ получи заповѣдъ да се приготви за походъ къмъ гр. Мидия, на Черноморския брѣгъ. На следния день, следъ като бѣ предалъ позицията си на 47-и пех. полкъ, той бѣ построенъ за молебень. Известно бѣше, че сега ще се пѣтува до Мидия, а оттамъ, по море, — до Варна и, по желѣзница презъ Горна-Орѣховица, — нѣкъде къмъ западъ. . .

За Мидия 18-и полкъ бѣ отправенъ по пѣтя Бѣлградъ—Странджа—Султанъ Бахче. Походътъ бѣше много уморителенъ: времето бѣ горещо, а пѣтътъ крайно лошъ. На 23-и май Полкътъ нощува въ гр. Странджа, на 24-и — въ Султанъ Бахче и на 25-и стигна въ Мидия. Сѣщия день следъ пладне се започна натоварването на готовитѣ параходи. Хората бѣха натоварени на руския параходъ „Атонъ“ и на австрийския „Баронъ Бекъ“, а багажитѣ, кухнитѣ и бойнитѣ припаси — на българския параходъ „Кирилъ“. Вечерта въ 19 часа параходитѣ потеглиха за Варна, а Нестроевата рота — всичкитѣ колѣ и коне, подъ командата на капитанъ Стойковъ, по специаленъ маршрутъ, се отправиха по сухо за Горна Орѣховица, дето трѣбваше да стигнатъ на 8-и юлий.

И така, на 25-и май Полкътъ напусти тракийскитѣ полета, дето преживѣ голѣми мжки и голѣма бойна слава, дето остави стотици жертви, и сега отиваше къмъ нови изпитания и борби.
